

den anden medlemsstats lovgivning, kan arbejdstageren af sidstnævnte stats kompetente institution kræve en tillægsydelse, som svarer til forskellen mellem de to ydelser.

O'Keefe

Bosco

Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juni 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

A. O'Keefe

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
J.-P. WARNER
FREMSAT DEN 27. MARTS 1980¹

Høje Domstol.

Denne sag er forelagt Domstolen ved en anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal du travail de Charleroi. Sagsøgeren i sagen ved Tribunal er Caisse de compensation des allocations familiales des régions de Charleroi et Namur (som jeg herefter skal benævne CCAF). Sagsøgte er Cosimo Laterza. Sagen vedrører det problem, om Laterza har ret til at opbære belgiske børnetilskud.

digheder, foruden CCAF, har behandlet Laterza's sag, nemlig Fonds national de retraite des ouvriers mineurs, Caisse de prévoyance du centre og Caisse compensation des allocations familiales de l'industrie charbonnière des bassins de Charleroi et de la Basse Sambre. Den rolle, som disse institutioner har spillet, er imidlertid uden betydning for det spørgsmål, som Domstolen skal afgøre, og for at forenkle sagen agter jeg at omtale dem uden sondring som de belgiske myndigheder.

Det fremgår af sagens akter, at mindst tre andre belgiske sociale sikringsmyn-

Sagens faktiske omstændigheder er følgende.

¹ — Oversat fra engelsk.

Laterza blev født i Italien i 1936, og arbejdede dér fra 1950 til 1955. Derefter arbejdede han i cirka fjorten år i Belgien som minearbejder. Den 14. december 1969 ophørte han med at arbejde på grund af invaliditet, og den 16. februar 1970 ansøgte han de belgiske myndigheder om invalidepension. Den 12. maj 1970 tildelte disse myndigheder ham invalidepension med virkning fra 1. juni 1970. Det blev anført, at Laterza var berettiget til denne pension på grundlag af forsikringsperioder, som han alene havde tilbagelagt i Belgien. Pensionen udgjorde 4 826,50 BFR om måneden. Nogle få dage senere, den 11. juni 1970, blev akterne vedrørende Laterza oversendt til den kompetente italienske institution, Istituto nazionale della previdenza sociale (eller INPS), med henblik på fastsættelsen af den ydelse ved invaliditet, som Laterza havde krav på på grundlag af den arbejdsperiode, som han havde tilbagelagt i Italien. Dette skete i overensstemmelse med artiklerne 30 ff i forordning nr. 4, hvorefter en ansøgning om invalidepension i almindelighed først skulle indgives til den kompetente institution i den medlemsstat, hvori ansøgeren var bosat, og denne institution skulle oversende akterne til den kompetente institution i enhver anden medlemsstat, hvor ansøgeren havde tilbagelagt forsikringsperioder.

I februar det følgende år vendte Laterza tilbage til Italien, og otte måneder senere, den 18. oktober 1971, indgik han ægteskab. Som følge heraf traf de belgiske myndigheder den 13. december 1971 afgørelse om, at han havde krav på en forhøjelse af sin pension; forhøjelsen havde virkning fra 1. november 1971. Hans pension androg nu 6 921 BFR om måneden. Den 12. juni 1972 blev Laterza's første barn, Antonio, født. På dette trin havde INPS endnu ikke truffet nogen afgørelse vedrørende Laterza's ret

til en italiensk ydelse ved invaliditet. De belgiske myndigheder udbetalte ham belgiske børnetilskud for Antonio.

Der er to mulige grunde til, at de belgiske myndigheder gjorde dette. Den ene er, at han var berettiget til disse tilskud alene i henhold til belgisk lovgivning. Den anden er, at han efter omstændighederne havde krav på dem i henhold til fællesskabsretten.

Den relevante belgiske lovgivning er ikke fuldstændig klar. Tribunal anfører i sin forelæggelseskendelse intet herom. Kommissionen henledte Domstolens opmærksomhed på artikel 51, stk. 3, i de belgiske koordinerede love vedrørende børnetilskud, der bestemmer, at »les allocations familiales ne sont pas dues en faveur des enfants élevés hors du Royaume«. Som svar på et spørgsmål fra Domstolen ved afslutningen af skriftvekslingen, henviste Laterza's advokat til samme bestemmelse. Der blev imidlertid henvist til visse udtrykkelige undtagelser hertil. Disse undtagelser synes at gå ud på, hvad angår denne sag, at artikel 51, stk. 3, har virkning med forbehold af bestemmelserne i fællesskabsretten. Det må selvfølgelig forholde sig således. Forbavsende nok var CCAF, som Domstolen stillede samme spørgsmål, ude af stand til at besvare det. Det er derfor sandsynligt, at Laterza ikke var berettiget til belgiske børnetilskud alene i henhold til belgisk lovgivning. Men om han havde krav herpå, er et spørgsmål, som alene endeligt kan afgøres af de belgiske retter.

Der kan på den anden side ikke bestå nogen tvivl om, at Laterza efter omstæn-

dighederne havde krav på belgiske børnetilskud i henhold til fællesskabsretten. Den relevante dagældende bestemmelse var artikel 42 i forordning nr. 3 som ændret ved Rådets forordning nr. 1/64/EØF, hvilken bestemmelse Domstolen tog stilling til i sag 19/76, *Triches mod Caisse liégeoise pour allocations familiales* (Sml. 1976, s. 1243). Domstolen ved fra denne sag, at Rådet i de oprindelige bestemmelser i forordning nr. 3 vedrørende børnetilskud til pensionister med henblik på sammenlægning af sådanne ydelser havde forsøgt at indføre et system, der skulle tage hensyn til rettigheder i forskellige medlemsstater, men at dette system i praksis havde vist sig at være så indviklet, at det ikke kunne administreres. Triches havde som følge heraf i en længere periode været berøvet ethvert børnetilskud. Formålet med forordning nr. 1/64 var at fjerne denne indviklethed og indføre et enkelt system, baseret på princippet om, at kun én medlemsstat skulle være ansvarlig for ydelse af børnetilskud til en pensionist. Det var dette system, der fandt anvendelse på Laterza's sag.

Da der ikke eksisterer nogen original engelsk oversættelse af forordning nr. 3 eller forordning nr. 1/64, skal jeg citere fra den franske version.

Stk. 1 i den ændrede artikel 42 bestemte:

»Les bénéficiaires d'une pension ou d'une rente due en vertu de la législation d'un seul Etat membre et qui résident sur le territoire d'un autre Etat membre ont droit aux allocations familiales conformément aux dispositions de la législation du pays débiteur de la pension ou de la rente comme s'ils résidaient dans ce pays.«

Stk. 2 omhandlede

»bénéficiaires de pensions ou de rentes dues en vertu de la législation de plusieurs Etats membres.«

Stk. 3 bestemte:

»Les dispositions des paragraphes 1 et 2 du présent Article sont applicables quel que soit l'Etat membre sur le territoire duquel les enfants résident.«

På tidspunktet for Antonio's fødsel havde INPS ikke truffet afgørelse, hvorfor Laterza alene oppebar en belgisk pension, idet artikel 42, stk. 1, fandt anvendelse, og han var berettiget til belgiske børnetilskud, selv om han og hans familie boede i Italien.

Den 1. oktober 1972 trådte Rådets forordninger (EØF) nr. 1408/71 og nr. 574/72 i kraft, idet de afløste forordningerne nr. 3 og nr. 4. Bestemmelserne i den ændrede artikel 42 i forordning nr. 3 vedrørende børnetilskud til pensionister, blev gentaget uden indholdsmæssig ændring ved artikel 77 i forordning nr. 1408/71. For så vidt som det er af betydning for denne sag, foreskriver nævnte artikel:

»1. Ved udtrykket 'ydelser' forstås i denne artikel børnetilskud til personer, der modtager pension eller rente i anledning af alderdom, invaliditet, arbejdsulykke eller erhvervs sygdom ...

2. Ydelserne skal udredes efter følgende regler, uanset i hvilken medlemsstat pensionisten (rentemodtageren) eller børnene er bosat:

- a) en person, der kun har ret til pension eller rente efter lovgivningen i én medlemsstat, modtager ydelserne efter lovgivningen i den medlemsstat, som er kompetent med hensyn til pensionen eller renten;
- b) en person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i flere medlemsstater, modtager ydelserne
 - i) efter lovgivningen i den af disse stater, på hvis område han er bosat,

såfremt han dér har opnået ret til én af de i stk. 1 nævnte ydelser i medfør af denne stats lovgivning, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 79, stk. 1, litra a), eller

ii) i andre tilfælde . . .«

(Artikel 79, stk. 1, litra a), foreskriver alene sammenlægning af forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder, efter hvad der er hensigtsmæssigt, ved fastsættelsen af en persons ret til at oppebære ydelser efter en medlemsstats lovgivning).

Den 23. januar 1974 oplyste INPS de belgiske myndigheder om, at den afviste kravet om en italiensk invalidepension, fordi Laterza ikke ansås for invalid efter italiensk lovgivning. Ved skrivelse af 7. februar 1974 anmodede de belgiske myndigheder INPS om at overveje sin afgørelse i lyset af artikel 40, stk. 3, i forordning nr. 1408/71. Denne artikel bestemte:

»En afgørelse, der er truffet af en medlemsstats institution angående en ansøgers invaliditet, er bindende for institutionen i enhver anden berørt medlemsstat, forudsat at det er anerkendt i bilag IV, at der er overensstemmelse mellem de i disse staters lovgivning fastlagte kriterier for invaliditet.«

Der indrømmedes at bestå overensstemmelse mellem den relevante belgiske og italienske lovgivning.

Artikel 40, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 var ny i den forstand, at forordning nr. 3 og forordning nr. 4 ikke indeholdt tilsvarende bestemmelser. Der måtte derfor ske anvendelse af artikel 118, stk. 1, i forordning nr. 574/72, der (som ændret med virkning fra 1. 10. 1972 ved Rådets forordning nr. 878/73 — jf. sidstnævnte forordnings artikler 1 (25) og 2) bestemmer følgende:

»Når tidspunktet for sikringsbegivenhedens indtræden ligger forud for den dato, fra hvilken forordningen [dvs. forordning nr. 1408/71] kommer til anvendelse, og når fastsættelse af ydelsen på grundlag af pensions- eller rentebegæringen endnu ikke er sket inden denne dato, skal der foretages en dobbelt fastsættelse af ydelsen, for så vidt der på grundlag af denne sikringsbegivenhed skal tilkendes ydelser for et tidsrum, der ligger forud for den sidstnævnte dato:

- a) for så vidt angår tiden forud for den dato, fra hvilken forordningen kommer til anvendelse i overensstemmelse med reglerne i forordning nr. 3 eller i overenskomster, der er i kraft mellem de pågældende medlemsstater indtil denne dato,
- b) for så vidt angår tiden efter den dato, fra hvilken forordningen kommer til anvendelse i overensstemmelse med reglerne i forordningen.

Såfremt det beløb, der fremkommer ved beregningen efter litra a), er højere end det, der fremkommer ved beregningen efter litra b), skal den pågældende dog vedblivende oppebære det beløb, der fremkommer ved beregningen efter litra a).«

Med andre ord skulle Laterza's ret til italiensk invalidepension for perioden inden 1. oktober 1972 afgøres efter bestemmelserne i forordningerne nr. 3 og 4 og for perioden efter denne dato i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningerne nr. 1408/71 og nr. 574/72, medmindre bestemmelsen i det sidste afsnit i artikel 118, stk. 1, fandt anvendelse.

Videre skal det anføres, at Laterza's andet barn, Pietro, blev født den 21. marts 1974. Sagen verserede da stadig ved INPS. Jeg går ud fra, at de belgiske myndigheder også ydede Laterza børnetilskud for Pietro. Den

31. oktober 1975 udsatte disse myndigheder imidlertid udbetalingen af børnetilskud til Laterza på INPS' afgørelse.

Den 27. december 1976 traf INPS afgørelse om, at artikel 40, stk. 3, tvang dem til at acceptere de belgiske myndigheders bedømmelse af Laterza's sundhedstilstand, og at Laterza havde krav på en italiensk invalidepension på 130 650 LIT pro anno fra 1. oktober 1972. Denne afgørelse blev meddelt de belgiske myndigheder.

Hvad angår perioden forud for 1. oktober 1972 var situationen fortsat, at Laterza ikke havde krav på en italiensk invalidepension, fordi INPS ikke anerkendte, at hans sundhedstilstand gav ham krav på en sådan ydelse. Han var derfor utvivlsomt i medfør af artikel 42, stk. 1, i forordning nr. 3 (som ændret) for denne periode berettiget til belgiske børnetilskud og ikke til italienske børnetilskud.

Det blev under forhandlingerne oplyst, at de belgiske myndigheder, da de fik kendskab til, at INPS havde tildelt Laterza en italiensk pension, straks nedsatte hans belgiske pension med et beløb svarende til den italienske pension. De belgiske myndigheders adfærd i denne henseende er imidlertid ikke genstand for nærværende sag. Det er af betydning for denne sag, at de belgiske myndigheder indtog det standpunkt, at Laterza's sag, fordi han var blevet tildelt en italiensk pension, var omfattet af

artikel 77, stk. 2, litra b), i, i forordning nr. 1408/71, således at han fra 1. oktober 1972 havde haft krav på italienske børnetilskud og ikke belgiske børnetilskud. I perioden 1. oktober 1972 til 31. oktober 1975 havde de belgiske myndigheder i alt betalt Laterza 104 189 BFR i børnetilskud. Det blev anført, at de i første række forsøgte at inddrive dette beløb hos INPS i henhold til artikel 111 i forordning nr. 574/72, men at dette mislykkedes. Den 29. august 1977 anlagde CCAF nærværende sag ved Tribunal du travail de Charleroi, med påstand om, at Laterza tilpligtedes at betale 104 189 BFR. Laterza har fremført et modkrav svarende til forskellen mellem de belgiske og de italienske børnetilskud fra 1. oktober 1972, idet de belgiske børnetilskud er højere end de italienske børnetilskud.

Ved Tribunal du travail gjorde Laterza gældende — under henvisning til Domstolens dom i sag 32/76, *Saieva* (Sml. 1976, s. 1523) — at hans ret til den italienske pension og børnetilskud var blevet fastslået på en måde, der var uforenelig med artikel 94, stk. 5, i forordning nr. 1408/71, idet denne bestemmelse foreskriver, at alene den berettigede kan anmode om, at hans rettigheder tages op til revision. Tribunal forkastede dette argument med den begrundelse, at skønt afgørelsen om at tildele Laterza en italiensk pension (hvilket medførte, at han havde ret til italienske børnetilskud) blev truffet af INPS efter anmodning fra de belgiske myndigheder, udgjorde dette ikke en revision af Laterza's velerhvervede rettigheder, men indebar, at han tildeltes rettigheder, som han ikke havde haft forud. Domstolen er ikke blevet forelagt noget spørgsmål vedrørende dette punkt, hvorfor jeg ikke skal anføre noget herom.

Det andet argument fra Laterza, og som hans modkrav åbenbart var baseret på, var, at anvendelsen af artikel 77, stk. 2, litra b), i), i forordning nr. 1408/71 ikke skulle medføre en forringelse af hans krav på børnetilskud.

artikel 77, stk. 2, litra b), i), i forordning nr. 1408/71 ikke fortolkes således, at Laterza berøvedes rettigheder, som han har i henhold til belgisk lovgivning uanset fællesskabsretten.

Det spørgsmål, som Tribunal du travail har forelagt Domstolen vedrørende fortolkningen af artikel 77, stk. 2, litra b), i), er følgende:

»Skal artikel 77, stk. 2, litra b), i), i forordning nr. 1408/71 fortolkes således, at en ret til børnetilskud, som påhviler den stat, i hvilken en invalidepensionist er bosat (i det foreliggende tilfælde Italien), medfører, at retten til højere og tidligere erhvervede børnetilskud, der påhviler en anden medlemsstat (i det foreliggende tilfælde Belgien), bortfalder?«

Såfremt Laterza's krav på belgiske børnetilskud alene havde hjemmel i belgisk ret, ville der selvfølgelig ikke bestå nogen vanskelighed. Domstolen har gentagne gange fastslået, at traktatens artikel 51 ikke bemyndiger Rådet til at lovgive på en sådan måde, at en person berøves rettigheder, som han har i henhold til en medlemsstats lovgivning uafhængig af fællesskabsretten. Jeg skal betegne dette princip som »Petroni-princippet« efter navnet på den afgørende sag i den række af domme, hvorved princippet blev fastslået (sag 24/75, *Petroni* mod *ONPTS*, Sml. 1975, s. 1149). Følgelig kunne

Ud fra den antagelse, at Laterza ville have krav på belgiske børnetilskud alene i henhold til belgisk lovgivning, når bortsås fra, at hans børn blev opdraget uden for Belgien, henviste hans advokat til dommen i sag 32/77, *Giuliani*, (Sml. 1977, s. 1857). Domstolens ræsonnement i denne sag er ikke let af følge, og jeg mener, at det vanskeligt lader sig forene med de afgørelser, hvorefter en person, som må påberåbe sig fællesskabsretten for at gøre krav på en ydelse, må acceptere de begrænsninger, som denne lovgivning indeholder (jf. f.eks. dommen i sag 34/69, *Duffy*, Sml. 1969, s. 169, dommens præmis 8, sag 184/73, *Kaufmann*, Sml. 1974, s. 517, præmis 9 ff, sag 50/75, *Massonet*, Sml. 1975, s. 1473, præmis 11, og sag 83/77, *Naselli*, Sml. 1978, s. 683, præmis 12 og 13). I *Giuliani*-sagen synes Domstolen at have fastslået, at *Petroni*-princippet, skønt *Giuliani* måtte påberåbe sig artikel 10 i forordning nr. 1408/71 for at opnå udbetaling af pension, medførte, at begrænsningen i forordningens artikel 46, stk. 3, ikke fandt anvendelse på ham, fordi størrelsen af hans pension afhang af tysk lov alene, uden at der skulle ske sammenlægning og forholdsmæssig beregning. Dommen blev afsagt en uge efter dommene i sag 22/77, *Mura*, (Sml. 1977, s. 1699) og sag 37/77, *Greco*, (Sml. 1977, s. 1711), i hvilken der også blev henvist til reglerne vedrørende sammenlægning og forholdsmæssig beregning i en sammenhæng, hvor, som det senere fremgik af dommene i sag 98/77, *Schaap*, (Sml. 1978, s. 707), og sag 105/77, *Boerboom-Kersjes*, (Sml. 1978, s. 717), anvendelsen eller ikke-anvendelsen af disse

bestemmelser ikke var en afgørende faktor. Måske lå en tilsvarende vildfarelse til grund for afgørelsen i sagen *Giuliani*. Under alle omstændigheder mener jeg ikke, det ville være rigtigt at følge afgørelsen i *Giuliani*-sagen i nærværende sag, der hverken drejer sig om artikel 10 eller 46 i forordning nr. 1408/71.

Laterza og Kommissionen henviste til dommen i sag 100/78, *Rossi* (Sml. 1979, s. 831). Kommissionen gik så langt som at anføre, at Domstolen i denne sag kan vælge mellem at følge afgørelsen i sagen *Triches* og afgørelsen i sagen *Rossi*. Jeg mener ikke, at dette er korrekt. *Rossi* havde alene krav på en belgisk invalidepension. Han var derfor utvivlsomt omfattet af artikel 77, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71, og havde således i medfør af fællesskabsretten krav på belgiske børnetilskud. Spørgsmålet, om han ville have været berettiget til dem alene i medfør af belgisk lovgivning, blev ikke uddybet. Det spørgsmål, som Domstolen skulle afgøre, var, hvorvidt — såfremt *Rossi*'s kone, der arbejdede i Italien, blev berettiget til at oppebære italienske børnetilskud for deres børn — hans ret til at oppebære belgiske børnetilskud i medfør af artikel 79, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 ville blive stillet fuldstændig i bero, eller kun stillet i bero for så vidt angik de italienske børnetilskud, der var mindre. Generaladvokat Capotorti så to grunde til, at sidstnævnte må være det korrekte svar. Den første lå i artikel 60 i det pågældende belgiske Arrêté Royal, hvis sidste stykke bestemte, at når børnetilskud, der skulle udbetales i henhold til andre retsforskrifter, var mindre end dem, der skulle udbetales i henhold til det pågældende Arrêté Royal, skulle den berørte være berettiget til at kræve forskellen. Generaladvokat Capotorti anførte, at dette medførte, at *Petroni*-princippet fandt anvendelse,

fordi *Rossi* ikke i henhold til artikel 79, stk. 3, kunne berøves det, som han havde krav på i henhold til belgisk lovgivning. Desuden anførte generaladvokat Capotorti, at artikel 79, stk. 3, skulle fortolkes således, at berostillelsen af en persons rettigheder i henhold hertil kunne være fuldstændig eller delvis, afhængig af størrelsen af de børnetilskud, der var forbundet med hans pension, og størrelsen af de børnetilskud, der skulle udbetales i den anden medlemsstat. Herved sondrede generaladvokat Capotorti udtrykkeligt mellem en »anti-kumulationsbestemmelse« som artikel 79, stk. 3, og en »lovvalgsregel« som artikel 77. (Jf. Sml. 1979, s. 849—852). Domstolen, der i sin dom fulgte generaladvokat Capotorti's forslag, valgte ikke klart mellem hans grunde.

Problemet i nærværende sag er anderledes. Det drejer sig om, hvorvidt (forudsat at Laterza ikke var berettiget til belgiske børnetilskud alene i henhold til belgisk lovgivning) han i henhold til de relevante fællesskabsretlige bestemmelser fra 1. oktober 1972 havde krav på belgiske eller italienske børnetilskud.

Der består, som jeg har anført, ingen tvivl vedrørende perioden forud for 1. oktober 1972. Laterza havde kun krav på en belgisk pension og derfor belgiske børnetilskud. Der består heller ingen tvivl om, at hvis INPS på et hvilket som helst tidspunkt forud for den 1. oktober 1972 havde truffet afgørelse om, at han ikke var berettiget til en italiensk pension, at han ikke derefter, undtagen efter egen vilje, kunne være blevet berøvet sin ret til disse ydelser. Dette skyldes, at alene han

i henhold til artikel 94, stk. 5, i forordning nr. 1408/71, som fortolket af Domstolen i sagen *Saieva*, kunne have ansøgt om, at han efter 1. oktober 1972 blev tildelt en italiensk pension.

Det ville være mærkværdigt, hvis INPS' sendrægtighed skulle medføre, at hans rettigheder ændredes.

Forfatterne til forordning nr. 1408/71 og nr. 574/72 traf en række forholdsregler, for at sikre at de personer, der havde ret til sociale sikringsydelser, ikke skulle få deres rettigheder forringet som følge af de nævnte forordningers ikrafttræden. Der er artikel 94, stk. 5, i forordning nr. 1408/71, og der er bestemmelsen i den ændrede artikel 118, stk. 1, i forordning nr. 574/72, som jeg begge har nævnt ovenfor. Der er også artikel 94, stk. 9, i den førstnævnte forordning og artikel 119 i den sidstnævnte, der beskytter visse børnetilskud. Disse bestemmelser omfatter imidlertid ikke børnetilskud til personer i Laterza's situation.

Spørgsmålet er derfor, om mangelen på udtrykkelige bestemmelser, der beskytter sådanne ydelser, må antages at betyde, at forfatterne til forordningerne tilsigtede, at de ydelsesberettigede skulle berøves ydelserne under omstændigheder som i den foreliggende sag, eller må forstås således, at de overså dette punkt, hvorfor der er en lakune i forordningerne, som må udfyldes ved en retslig afgørelse, for at undgå et urimeligt resultat (jf. f.eks. dommen i sag 64/74, *Reich* mod *HZA*

Landau, Sml. 1975, s. 261). Jeg mener, at det sidste må være det rigtige svar. Herved kan jeg henvide til, at Rådet, da det vedtog forordning nr. 1408/71, i sit protokollat nedfældede følgende udtalelse: »Det er forudsat, at de efter forordning 3 tilkendte ydelser, som måtte vise sig at være højere end dem, der følger af anvendelsen af forordning 1408/71, ikke vil blive nedsat i medfør af princippet om bevarelse af erhvervede rettigheder«. Denne udtalelse har naturligvis ingen retlig betydning, men den er offentliggjort (i Kommissionens »Praktisk vejledning med hensyn til social sikring af vandrende arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet«, på s. 20a), og vi kan ikke fuldstændigt ignorere den. Jeg kan også henvide til, at Domstolen i dommen i sagen *Saieva* synes at have anerkendt eksistensen af et princip, hvorefter »ydelser, der er tilkendt efter forordning nr. 3, som er højere end dem, der følger af anvendelsen af den nye forordning, ikke skal nedsættes«. Jeg mener, at det er muligt, hvad angår børnetilskud, der er forbundet med pensioner, at forfatterne til forordningerne nr. 1408/71 og nr. 574/72 mente, at overgangsbestemmelser, der fandt anvendelse på pensioner (artiklerne 94, stk. 5, og artikel 118, stk. 1), ville være tilstrækkelige til også at omfatte de hermed forbundne børnetilskud.

Jeg mener derfor, at det må antages, at ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71 ikke kunne medføre, at det gjordes muligt (ved den samlede virkning af forordningens artikler 40, stk. 3, og artikel 77), at Laterza blev berøvet sin ret til belgiske børnetilskud.

Spørgsmålet om, hvorvidt Laterza på nogen måde skulle afregne eller kreditere

noget beløb over for CCAF, for så vidt rejst i forelæggelseskendelsen, og jeg angår de italienske børnetilskud, som mener ikke, der er nødvendigt at han nu oppebærer, er ikke direkte blevet behandle det.

Jeg mener derfor, at Domstolen som svar på det spørgsmål, som Tribunal du travail har forelagt, bør kende for ret:

1. Ingen bestemmelse i forordning nr. 1408/71 kan berøve en person en ret, som han er tillagt ved en medlemsstats lovgivning uafhængig af fællesskabslovgivningen.
2. Ingen bestemmelse i nævnte forordning kan fra og efter 1. oktober 1972 berøve en person en ret til børnetilskud, som han har oppebåret inden denne dato i en medlemsstat i medfør af forordning nr. 3.